

982**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 26 października 1999 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wynagrodzenia i świadczeń przysługujących pracownikom polskich placówek dyplomatycznych i urzędów konsularnych.

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214, z 1984 r. Nr 35, poz. 187, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 4, poz. 24, Nr 34, poz. 178 i 182, z 1990 r. Nr 20, poz. 121, z 1991 r. Nr 55, poz. 234, Nr 88, poz. 400 i Nr 95, poz. 425, z 1992 r. Nr 54, poz. 254 i Nr 90, poz. 451, z 1994 r. Nr 136, poz. 704, z 1995 r. Nr 132, poz. 640, z 1996 r. Nr 89, poz. 402 i Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 98, poz. 604, Nr 133, poz. 882 i 883 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 131, poz. 860, Nr 155, poz. 1016 i Nr 162, poz. 1118 oraz z 1999 r. Nr 49, poz. 483) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1991 r. w sprawie wynagrodzenia i świadczeń przysługujących pracownikom polskich placówek dyplomatycznych i urzędów konsularnych (Dz. U. Nr 71, poz. 307 i Nr 119, poz. 519, z 1992 r. Nr 64, poz. 323 i Nr 101, poz. 505, z 1994 r. Nr 18, poz. 64, z 1995 r. Nr 31, poz. 158 i Nr 123, poz. 600, z 1996 r. Nr 56, poz. 252, z 1997 r. Nr 44, poz. 275 oraz z 1998 r. Nr 76, poz. 500) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 3 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wynagrodzenie bazowe wynosi od dnia 1 listopada 1999 r. 716 USD.”;

2) w § 4:

a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „z dniem 1 stycznia każdego roku”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Zmiana wynagrodzenia walutowego następuje począwszy od 2000 r. corocznie z dniem 1 maja.”;

3) po § 24b dodaje się § 24c w brzmieniu:

„§ 24c. Z dniem 1 listopada 1999 r. pracownikowi przysługuje jednorazowy dodatek walutowy stanowiący różnicę między wynagrodzeniem walutowym przysługującym zgodnie z § 3 ust. 1 w wysokości określonej na podstawie § 4 ust. 1 z uwzględnieniem dodatków, o których mowa w § 3 ust. 7, § 8 ust. 1, § 9a ust. 1 oraz § 15 ust. 1, a wynagrodzeniem walutowym wypłaconym wraz z wymienionymi dodatkami w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 października 1999 r. lub do dnia wcześniejszego zakończenia pracy w placówce.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1999 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*

983**ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW**

z dnia 29 października 1999 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia zakresu i form oraz trybu udzielania kobietom w ciąży oraz wychowującym dziecko pomocy w zakresie opieki socjalnej i prawnej.

Na podstawie art. 2 ust. 4 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz. U. Nr 17, poz. 78, z 1995 r. Nr 66, poz. 334, z 1996 r. Nr 139, poz. 646, z 1997 r. Nr 141, poz. 943 i Nr 157, poz. 1040 oraz z 1999 r. Nr 5, poz. 32) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 5 października 1993 r. w sprawie określenia zakresu i form oraz trybu udzielania kobietom w ciąży oraz wychowującym dziecko pomocy w zakresie opieki socjalnej i prawnej (Dz. U. Nr 97, poz. 441, z 1994 r. Nr 44, poz. 172 i z 1996 r. Nr 123, poz. 577) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2a w ust. 1 po wyrazach „pomocy społecznej” wyrazy w nawiasie zastępuje się wyrazami „(Dz. U. z 1998 r. Nr 64, poz. 414, Nr 106, poz. 668, Nr 117, poz. 756, Nr 162, poz. 1118 i 1126 oraz z 1999 r. Nr 20, poz. 170 i Nr 79, poz. 885)”;

2) po § 6 dodaje się § 6a w brzmieniu:

„§ 6a. Osobie uprawnionej do zasiłku pieniężnego, o którym mowa w § 2 ust. 1, jeżeli miała prawo do tego zasiłku w okresie od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia 1999 r., przysługuje dodatkowo jeden miesięczny zasiłek pieniężny za okres siódmego miesiąca ciąży.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*

984**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW**

z dnia 19 października 1999 r.

w sprawie warunków, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny, oraz wypadków, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tym miejscu.

Na podstawie art. 288 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. — Kodeks celny (Dz. U. Nr 23, poz. 117, Nr 64, poz. 407, Nr 121, poz. 770, Nr 157, poz. 1026 i Nr 160, poz. 1084, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 160, poz. 1063

oraz z 1999 r. Nr 40, poz. 402 i Nr 72, poz. 802) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa warunki, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny, oraz wypadki, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tym miejscu.

§ 2. 1. Organ celny z urzędu może wyznaczyć miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego.

2. Organ celny na wniosek osoby zainteresowanej może uznać miejsce, w którym mogą być dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego.

§ 3. 1. Miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny musi spełniać warunki gwarantujące w szczególności zapewnienie nienaruszalności i tożsamości znajdujących się w nim towarów.

2. Miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny musi spełniać warunki techniczne, zapewniające możliwość wykonywania kontroli celnej oraz innych czynności przewidzianych przepisami prawa celnego.

3. Miejsce wyznaczone lub uznane powinno być odpowiednio oznaczone.

4. W przypadku wniosku o uznanie miejsca, w celu jednokrotnego dokonania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, organ celny w szczególności uzasadnionych wypadkach może odstąpić od wymogu określonego w ust. 3.

§ 4. 1. Miejsce, w którym mogą zostać dokonane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, z zastrzeżeniem ust. 2, może zostać wyznaczone lub uznane:

1) w wypadku, o którym mowa w art. 36 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. — Kodeks celny (Dz. U. Nr 23, poz. 117, Nr 64, poz. 407, Nr 121, poz. 770, Nr 157, poz. 1026 i Nr 160, poz. 1084, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 160, poz. 1063 oraz z 1999 r. Nr 40, poz. 402 i Nr 72, poz. 802), zwanej dalej „Kodeksem celnym”, jeżeli wyznaczenie lub uznanie tego miejsca jest uzasadnione:

- a) umową międzynarodową,
- b) ważnym interesem państwowym,
- c) ważnymi względami służbowymi,

2) w innych uzasadnionych gospodarczo wypadkach.

2. Miejsce, w którym mogą zostać dokonane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, może zostać uznane w wypadku stosowania procedury uproszczonej, o której mowa w art. 80 § 1 pkt 3 Kodeksu celnego.

§ 5. 1. Wniosek, o którym mowa w § 2, powinien zawierać:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę oraz miejsce zamieszkania lub adres siedziby wnioskodawcy,
- 2) numer identyfikacyjny REGON,
- 3) numer identyfikacji podatkowej NIP,
- 4) czynności przewidziane w przepisach prawa celnego, które będą dokonywane w miejscu uznanym.

2. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) aktualny wypis z rejestru sądowego albo zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej,

2) dokument potwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do użytkowania miejsca, które ma zostać uznane,

3) szczegółowy opis miejsca i jego plan sytuacyjny,

4) opis warunków, które mają zapewniać nienaruszalność i tożsamość towarów,

5) określenie wyposażenia i sprzętu technicznego niezbędnego do wykonywania w miejscu uznanym kontroli celnej lub innych czynności przewidzianych przepisami prawa celnego,

6) dane lub dokumenty uzasadniające uznanie miejsca.

3. W wypadku, o którym mowa w § 4 ust. 2, wymogi dotyczące wniosku o uznanie miejsca, w którym będą dokonywane czynności przewidziane przepisami prawa celnego, regulują przepisy dotyczące procedury uproszczonej.

4. Dokumenty, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, powinny być dołączone w oryginałach lub uwierzytelnionych kopiach i sporządzone nie wcześniej niż trzy miesiące przed dniem złożenia wniosku.

§ 6. 1. Organ celny, po złożeniu przez osobę wniosku o uznanie miejsca, sprawdza zgodność danych wynikających z tego wniosku.

2. Przed wydaniem decyzji w sprawie uznania miejsca, o którym mowa w § 3, organ celny może zażądać przedstawienia dodatkowych danych lub dokumentów, wymaganych na podstawie przepisów odrębnych, związanych z działalnością wykonywaną w takim miejscu lub rodzajem towarów.

3. W decyzji dotyczącej wyznaczenia lub uznania miejsca organ celny określa w szczególności zakres czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, które będą dokonywane w tym miejscu, oraz szczegółowy tryb i warunki ich wykonywania.

4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach decyzja, o której mowa w ust. 3, może zawierać określenie terminu, w jakim czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tym miejscu.

§ 7. Osoba, która dokonuje czynności przewidzianych w przepisach prawa celnego w miejscu wyznaczonym lub uznanym przez organ celny, jest obowiązana do niezwłocznego poinformowania tego organu o zmianie danych zawartych we wniosku lub dołączonych do niego dokumentach.

§ 8. 1. Decyzje w sprawie miejsc wyznaczonych lub uznanych przez organy celne, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, pozostają w mocy.

2. W sprawach wszczętych i nie zakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia mają zastosowanie przepisy dotychczasowe.

§ 9. Traci moc zarządzenie Prezesa Głównego Urzędu Cef z dnia 8 października 1997 r. w sprawie warunków, jakie musi spełniać miejsce wyznaczone lub uznane przez organ celny, oraz wypadków, w których czynności przewidziane przepisami prawa celnego mogą być dokonywane w tym miejscu (Monitor Polski Nr 76, poz. 720).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. *J. Bauc*